

N.B. Het kan zijn dat elementen ontbreken aan deze printversie.

Discordia speelt herinneringen

Je me souviens door Maatschappij Discordia. Gez: 22/2 Theater Frascati, Amsterdam. Herh: 23/2****

Met veel ambachtelijk lawaai leggen de spelers van Maatschappij Discordia een speelvloer van verweerde planken op de bestaande speelvloer van Theater Frascati. Het beeld is duidelijk: hier komt een nieuw toneelbeeld.

Aanvankelijk is het decor leeg, op twee tafels en kast na. De acteurs komen naar voren, en zeggen: „Ik herinner me.” En nog eens: „Ik herinner me... Zo in mijn sas met Badedas.” Of: „Ik herinner me: kersttoespraak van Beatrix niet gecensureerd.” Herinnering en nieuws lopen in elkaar over.

Het is misschien een van de mooiste zinnen uit onze taal. En dan niet één keer, maar honderdmaal achtereen, gevolgd door een emotie, een pijnlijke gebeurtenis, een herinnering die je je juist wil verdringen, een seksuele ervaring, een geliefd voorwerp enzovoort.

‘Ik herinner me’ is beroemd geworden dankzij het boek van Georges Perec, Je me souviens (1978). De Amerikaan Joe Brainard was hem voor met I remember uit 1970. Discordia doet beiden recht.

Na elke zin leggen de spelers een schijnbaar vergeten voorwerp op de planken. Zo vult de speelvloer zich, tegelijk met de stroom gesproken

herinneringen, met een kapotte fotolijst, een groen servies, een telraam, een gebroken grammfoonplaat. De collagetechniek waarvan Perce en Brainard zich bedienen, vindt bij deze groep zijn meesterlijke uiting. Zoveel herinneringen en objecten die net aan de vergetelheid zijn ontrukkt: het stemt weemoedig.

Een versie van dit artikel verscheen ook in [NRC Handelsblad van 23 februari 2011](#)